

പുസ്തകം 2. ലക്കം 4.

ഒക്ടോബർ - ഡിസംബർ 2011

ഒരു വർഷത്തേക്ക്: 60 രൂപ

ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷൻസ്
മാടായിക്കോണം

ഇരിങ്ങാലക്കുട

തൃശ്ശൂർ - 680 712

shripuramtrust@yahoo.co.in.

www.shripuram.org

പത്രാധിപർ
പ്രകാശ് ഡി.

പത്രാധിപ സമിതി
സി.എം. കൃഷ്ണൻ
എൽ. ഗിരീഷ്കുമാർ
കെ.പി. ശ്രീധരൻ നമ്പൂതിരി
അജിതൻ പി.ഐ.
വിഷ്ണു ആനന്ദ്
ടി.ജി. വിഷ്ണു
കണ്ണൻ കെ.എസ്.
അനൂപ് എസ്.യു.

പ്രസാധകൻ
ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷനുവേണ്ടി
ശ്രീകാന്ത് സി.

അക്ഷരവിന്യാസം, രൂപകല്പന
രവി പാറക്കുറുപ്പം, തൃശ്ശൂർ.

മുദ്രണം
മയൂഖ പ്രിന്റേഴ്സ്, കൊച്ചി.

വിഷയവിവരം

1. ശതനാമസ്തോത്രം

2

2. തന്ത്രത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയത

4

3. സംസ്കൃതപാഠം

10

4. നിർമ്മൽ മാധവൻ ഉയർത്തുന്ന പ്രശ്നം

14

5. സാംഖ്യദർശനം

16

6. സുഭാഷിതങ്ങൾ

20

7. ഭാവനോപനിഷത്ത്

21

8. തന്ത്രശാസ്ത്രത്തിന് ഒരു ആമുഖം

30

ശതനാമസ്തോത്രം

സമ്പാദകൻ : ഡി. പ്രകാശ്

ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനായി ച്യവനമഹർഷി ഒരിയ്ക്കൽ തീർത്ഥയാത്ര ചെയ്ത് ഓങ്കാരേശ്വര തീർത്ഥത്തിൽ എത്തി. അവിടെ ഒരു പേരാലിൻ തണലിൽ വിശ്രമിക്കാനിരുന്നപ്പോൾ അതിന്റെ മുകളിലുണ്ടായിരുന്ന കുഞ്ജലകൻ എന്ന പേരായ തത്ത തന്റെ മക്കളായ ഉജ്ജലൻ, സമുജ്ജലൻ, വിജലൻ, കപിഞ്ജലൻ എന്നിവരെ ഉപദേശിക്കുന്നതു കേട്ടു. ജ്ഞാനം, ധ്യാനം, വ്രതം, പുണ്യം എന്നിവ ഉപദേശിച്ചശേഷം തത്ത ഭഗവാന്റെ ശതനാമസ്തോത്രം മഹിമ സഹിതം ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു.

നമാമ്യഹം ഹൃഷീകേശം കേശവം മധുസൂദനം,
സൂദനം സർവ്വഭൈത്യാനാം നാരായണമനാമയം.

ജയന്തം വിജയം കൃഷ്ണമനന്തം വാമനം യഥാ,
വിഷ്ണു വിശ്വേശ്വരം പുണ്യം വിശ്വാത്മാനം സുരാർച്ചിതം.

അനൂലം ത്വലഹർത്താരം നാരസിംഹം ശ്രീയഃ പ്രിയം,
ശ്രീപതിം ശ്രീധരം ശ്രീഭം ശ്രീനിവാസം മഹോദയം.

ശ്രീരാമം മാധവം മോക്ഷം ക്ഷമാരൂപം ജനാർദ്ദനം,
സർവ്വജ്ഞം സർവ്വഭവത്താരം സർവ്വേശം സർവ്വഭായകം.

ഹരിം മുരാരീം ഗോവിന്ദം പത്മനാഭം പ്രജാപതിം,
ആനന്ദം ജ്ഞാനസമ്പന്നം ജ്ഞാനഭം ജ്ഞാനദായകം.

അച്യുതം സഞ്ചലം ചന്ദ്രവക്ത്രം വ്യാഘ്രപരാവരം,
യോഗേശ്വരം ജഗദ്ഭാഗിം ബ്രഹ്മരൂപം മഹേശ്വരം.

മുക്തം ചാപി വൈകുണ്ഠമേകരൂപം കവിം ധ്രുവം,
വാസുദേവം മഹാദേവം ബ്രഹ്മണ്യം ബ്രാഹ്മണപ്രിയം.

ഗോപ്രിയം ഗോഹിതം യജ്ഞം യജ്ഞാംഗം
യജ്ഞവർദ്ധനം,
യജ്ഞസ്യാപി സുഭോക്താരം വേദവേദാംഗപാരഗം.

വേദജ്ഞം വേദരൂപം തം വിദ്യാവാസം സുരേശ്വരം,
പ്രത്യക്ഷം ച മഹാഹംസം ശംഖപാണിം പുരാതനം.

പുഷ്പരം പുഷ്പരാക്ഷം ച വാരാഹം ധരണീധരം,
പ്രദൃക്തം കാമപാലം ച വ്യാസധ്യാതം മഹേശ്വരം.

സർവ്വസൗഖ്യം മഹാസൗഖ്യം സാംഖ്യം ച പുരുഷോത്തമം,
യോഗരൂപം ജ്ഞാനം യോഗീശമജിതം പ്രിയം.

അസുരാരിം ലോകനാഥം പത്മഹസ്തം ഗദാധരം,
ഗുഹാവാസം സർവ്വവാസം പുണ്യവാസം മഹാജനം.

വൃന്ദാനാഥം ബൃഹദ്കായം പാവനം പാപനാശനം,
ഗോപീനാഥം ഗോപസഖം ഗോപാലം ഗോഗണാശ്രയം.

പരാത്മാനം പരാധീശം കപിലം കാര്യമാനഷം,
നമാമി നിഖിലം നിത്യം മനോവാക്യായകർമ്മഭിഃ.

നാമ്നാ ശതേനാപി തു പുണ്യകർത്താ യഃ സ്തുതി കൃഷ്ണം
മനസാ സ്ഥിരേണ,
സ യാതി ലോകം മധുസൂദനസ്യ വിഹായ ദോഷാനിഹ
പുണ്യഭൂതഃ.

നാമ്നാ ശതം മഹാപുണ്യം സർവ്വപാതകശോധനം,
അനന്യമനസാ ധ്യായേജ്ജപേദ്ധ്യാനസമന്വിതഃ.

നിത്യമേവ നരഃ പുണ്യം ഗംഗാസ്നാനഫലം ലഭേത്,
തസ്మాത്തു സുസ്ഥിരോ ഭൂത്വാ സമാഹിതമനാ ജപേത്.

തന്ത്രത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയത

എൽ. ഗിരീഷ്കുമാർ

ദേവതാദർശനം

അതുകൊണ്ട് പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നതായ എല്ലാ മന്ത്രങ്ങളും ജപിതമാകട്ടെ. മന്ത്രജപാദികൾ ഒരു പ്രത്യേകവിഭാഗക്കാർക്ക് മാത്രം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ എല്ലാ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ആൾക്കാർക്കും ഈ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കാം എന്നല്ല അർത്ഥമാക്കേണ്ടത്. കാരണം മരുന്ന് എന്നപോലെ എല്ലാ മാർഗ്ഗവും എല്ലാ വർക്കുമുള്ളതല്ല. ഇത് വളരെ ശാസ്ത്രീയമായി ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രക്രിയയാണ്. നമ്മുടെ ബുദ്ധിജ്ഞാനസരിച്ച് എവിടെയെങ്കിലും പോയി ആരുടെയെങ്കിലും പക്കലിൽനിന്നും മന്ത്രം സ്വീകരിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. നമ്മുക്ക് യോജിച്ച മന്ത്രം സ്വീകരിയ്ക്കാനാണ് ഉചിതമായ ഗുരുവിനെ കണ്ടെത്തുന്നത്. സത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗം കാണിച്ചതരണേ എന്ന പ്രാർത്ഥന ഒന്നുകൊണ്ടുതന്നെ യോജിച്ച ഗുരുസന്നിധിയിൽ നമ്മൾ എത്തും. ഗുരു നമ്മളെ നിരീക്ഷിച്ച് ഒരു മന്ത്രവും അതിന്റെ രൂപവും പറഞ്ഞുതരുന്നു. പ്രാരാഭദശയിൽ കരചരണാദിയാലുള്ള രൂപമായിരിയ്ക്കും തരിക. ഉദാഹരണമായി ലളിതാസഹസ്രനാമത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനദേവതയായ ത്രിപുരസുന്ദരിയുടെ മന്ത്രമായ ശ്രീവിദ്യാമന്ത്രം എടുക്കാം. കരിമ്പുവില്ല്, പാശം, അങ്കുശം, പഞ്ചബാണങ്ങൾ എന്നിവ കൈകളിലേന്തിയ രൂപമാണ് ഈ ദേവതയ്ക്കുള്ളത്. ഈ രൂപമാണ് ധ്യാനിയ്ക്കുവാൻ പറയുക.

ഉപദേശിച്ച മന്ത്രം കുറച്ചുകാലം ജപിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ ശരീരസ്പന്ദനവും മന്ത്രസ്പന്ദനവും സൃഷ്ടാത്മകമായി കൂടിയിണങ്ങുകയും (constructive overlap) മന്ത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ തീവ്രത കൂടുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ കോശങ്ങളുടെ താളത്തിന് വ്യത്യാസം വന്ന് മന്ത്രം നമ്മളിലേയ്ക്ക് ലയിച്ചുചേരും. മന്ത്രം നോക്കുകയും തൊടുകയും പിന്നീട് ക്രമത്തിൽ നമ്മളോട് സംസാരിക്കുകയും നമ്മളിൽ ആവേശിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ നാലു പടികളിലൂടെയാണ് മന്ത്രം നമ്മളുമായി സംഗമിച്ചുവോ എന്ന് ഗുരുനാഥൻ മനസ്സിലാക്കുക. മന്ത്രം നമ്മളിൽ കയറുക എന്നാണ് മന്ത്രാവേശംകൊണ്ട്

അർത്ഥമാക്കുന്നത്. മന്ത്രസ്തനം നമ്മുടെ സ്തനവുമായി ചേർന്നു കഴിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ ആകെ തരംഗദോളനനിരക്ക് (net frequency) ദേവതയുടെ ആകെ തരംഗദോളനനിരക്കായി മാറും. ഈ സമയത്താണ് സാധകന് ദേവതാദർശനമുണ്ടാകുക.

മനസ്സിന്റെ അഭിന്നത

കരചരണാദിയായുള്ള ദേവതാരൂപത്തിന്റെ ധ്യാനത്തിനും മന്ത്രജപത്തിനും മുമ്പ് നമ്മുടെ മനസ്സ് രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഒന്ന് ബോധമനസ്സ് (conscious mind) മറ്റേത് ഉപബോധമനസ്സ് (sub-conscious mind) ബോധമനസ്സിലെ ഞാൻ എന്ന ഭാവവുമായിട്ടാണ് നമ്മൾ അറിയപ്പെട്ടവൻ ആഗ്രഹിക്കുക. ആ ഞാനിനെ മാത്രമേ നമ്മൾ അംഗീകരിക്കുകയുള്ളൂ. ഞാൻ ശ്രേഷ്ഠൻ, ഞാൻ കള്ളം പറയാത്തവൻ, ഞാൻ കാപട്യമില്ലാത്തവൻ എന്നിവയാണ് എല്ലാവരും പ്രകടമാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സ്വന്തം രൂപങ്ങൾ (projected images). കാപട്യമുള്ളവനാണെന്ന ബോധം വരുമ്പോൾ അതിനെ സ്വന്തം ഉള്ളിലേയ്ക്ക് തള്ളിയിടുന്നു. അങ്ങനെ നാം അംഗീകരിക്കാത്ത അനവധി രൂപഭാവങ്ങൾ നമ്മുടെ ഉപബോധമനസ്സിലുണ്ട്. ബോധമനസ്സിലുള്ള ഞാനിനെ ഈശ്വരനെന്നും പ്രകടമാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്ത ഉപബോധമനസ്സിലുള്ള ഞാനിനെ നിഴൽ (shadow) എന്നുമാണ് മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുക.

മന്ത്രസാധനചെയ്തവരുമ്പോൾ മന്ത്രം മനസ്സാകുന്ന പാത്രത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കും. സാധനാകാലം ഉപബോധമനസ്സിലുള്ള വികൃതരൂപികളായ ചിന്തകൾ പുറത്തേയ്ക്ക് വരും. ഉള്ളിൽ ഒന്നു തോന്നുകയും പുറത്തേയ്ക്ക് വേറൊന്ന് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതരത്തിലുള്ള കപടസ്വരൂപികളായ ഞാനുകൾ നമ്മുടെ ഉള്ളിലുണ്ട്. വികൃതരൂപങ്ങളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ചിന്തകളാകുന്ന രാക്ഷസരൂപികളെ മുറിച്ചുകളയണം. ആ ചിന്തകൾ സാധനയിലൂടെ മുറിഞ്ഞുപോകും. അതാണ് പൂരാണങ്ങളിൽ മുനിമാർ തപസ്സുചെയ്യുമ്പോൾ രാക്ഷസന്മാർ തപസ്സുമുടക്കുവാൻ വരുന്നതും അവരെ ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ നിഗ്രഹിക്കുന്നതായുമെല്ലാം വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ശൂർപ്പണഖയുടെ സുന്ദരരൂപവും ഭീകരരൂപവും രാമായണത്തിൽ പറയപ്പെടുന്നു. അവ രണ്ടിനേയും തുടച്ചുനീക്കി. അതുപോലെ സാ

▶▶ ധനാകാലത്ത് നമ്മുടെ ഉള്ളിൽനിന്നു വരുന്ന സുന്ദരരൂപചിന്തകളെയും ഭീകരരൂപചിന്തകളെയും തുടച്ചുനീക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ തുടച്ചുനീക്കപ്പെടുന്ന സമയത്ത് മാനസികവും ശാരീരികവുമായ രോഗങ്ങൾ വരാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. മഹർഷിശ്വരന്മാരുടെ സാധനാകാലഘട്ടത്തിൽ അവർക്കുണ്ടാകുന്ന തടസ്സങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുവാനായിട്ടാണ് ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. നമ്മുടെ ആയുർവ്വേദം സാധനചെയ്യുന്നവരുടെ സംഭാവനയായിട്ടാണ് ഉദ്ഭവിച്ചത്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യലോകത്ത് ബാർബർമാർ ഷേവുചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ സായിപ്പുമാർക്ക് ഉണ്ടാകുന്ന മുറിവുണക്കാനായിട്ടാണ് വൈദ്യശാസ്ത്രം ഉദ്ഭവിച്ചത്. നമ്മുടെ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉദ്ഭവം തികച്ചും ആദ്ധ്യാത്മികമായ പരിവേഷത്തിലാണ്.

സാധനാസമയത്ത് രോഗം വരുന്നുവെങ്കിൽ മരുന്ന കഴിയുകതന്നെ വേണം. പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ പോരാ. രോഗം മാറ്റാൻ ലോകത്ത് സാധാരണ കിട്ടുന്ന മരുന്നല്ലായെങ്കിൽ മഹർഷിമാർ ഒരു യക്ഷിണിയെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ യക്ഷിണിയുടെ സാധന ചെയ്താൽ യക്ഷിണി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും രോഗത്തിനുള്ള മരുന്നിന്റെ കഠിപ്പടി തരികയോ കിട്ടാൻ പ്രയാസമുള്ളതാണെങ്കിൽ ഉണ്ടാക്കിതരികയോ ചെയ്യും. ഇതിനുള്ള സാധനയും തന്ത്രശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.

അങ്ങനെ മന്ത്രജപാദികളിലൂടെ മനസ്സിന്റെ ശുചീകരണപ്രക്രിയ (cleanse) നടത്തിയാൽ മനസ്സുകളുടെ വിഭാഗീയത ഇല്ലാതാവുകയും മനസ്സ് അഭിന്നത കൈവരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരൊറ്റ മനസ്സായിത്തീർന്നാലും മനസ്സും ശരീരവും രണ്ടായിട്ടുതന്നെയാണ് തുടരുന്നത്.

ശരീരമനസ്സുകളുടെ അഭിന്നത

സാധന വീണ്ടും തുടർന്നുവരുമ്പോൾ ശരീരത്തിൽ പ്രവർത്തനരഹിതമായിരിയ്ക്കുന്നതും മുഴുവനുമായി പ്രവർത്തിക്കാത്തതുമായ ഗ്രന്ഥികൾ പൂർണ്ണമായി പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങും. തൈറോയ്ഡ്, പീനിയൽ, പിറ്റ്യൂറ്ററി എന്നീ ഗ്രന്ഥികൾ മുഴുവനായും പ്രവർത്തിക്കാത്തവയാണ്. നമ്മുടെ ശരീരത്തിലെ പല ഗ്രന്ഥികളുടെയും പ്രവർത്തനം എന്തെന്ന് ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന് അറിയുകതന്നെയില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥികളെല്ലാം പൂർണ്ണമായും പ്രവർത്തിയ്ക്കുവാൻ

തുടങ്ങിയാൽ ഇതിന്റെ ചില പ്രക്രിയകൾ നമ്മുടെ സാധാരണരീതിയിൽ അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കും. ഗ്രന്ഥികളുടെ ചില പ്രക്രിയകൾ ശരീരത്തിൽ വന്നിട്ട് നമുക്ക് ശീലമില്ല. ആ അസ്വസ്ഥതയെല്ലാം ക്രമേണ ഇല്ലാതായാൽ ശരീരമനസ്സുകളുടെ ഭിന്നതയില്ലാതാകും. ശരീരവും മനസ്സും രണ്ടും രണ്ടല്ല എന്നും നേരെമറിച്ച് അവ രണ്ടും ഒരു ജീവചൈതന്യ (living organism) മാണെന്ന് അനുഭവപ്പെടും. എന്നാലും ജീവചൈതന്യവും വിശ്വവും എന്ന ദ്വന്ദ്വം ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്നു.

യന്ത്രസാധന

കരചരണാദിരൂപത്തിലുള്ള ദേവിയുടെ ധ്യാനത്തിലൂടെയും മന്ത്രജപത്തിലൂടെയും നമ്മുടെ ബോധമനസ്സിന് മനസ്സുകളുടെ ഭിന്നതയിലൂടെയും ശരീരമനസ്സുകളുടെ അഭിന്നതയിലൂടെയും വികസനം കുറച്ച് സാധ്യമായി. രൂപത്തിനെയൊന്നും പരിമിതയുണ്ടെന്നതിനാൽ അപരിമിതമായ ബോധത്തിലേക്ക് വികസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിന് ഗുരു നമ്മളെ രൂപപരമായ ധ്യാനത്തിൽനിന്ന് രൂപതീതമായ ധ്യാനത്തിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കും. ദേവതാദർശനത്തിനുശേഷം ബിന്ദു, ത്രികോണം തുടങ്ങിയവയാൽ നിർമ്മിതമായ യന്ത്രലോകത്തേക്ക് നാം കടക്കുന്നു. ഒരേ ദേവതയ്ക്കുതന്നെ വ്യത്യസ്തമായ യന്ത്രങ്ങളുണ്ട്. ത്രിപുരസുന്ദരി എന്ന ദേവതയും ശ്രീചക്രം എന്ന യന്ത്രവും പ്രസിദ്ധമാണ്. ഭൂപ്രസ്തരം, മേരുപ്രസ്തരം, അർദ്ധമേരുപ്രസ്തരം, കൂർമ്മപ്രസ്തരം, യോനിപ്രസ്തരം, പാതാളപ്രസ്തരം, കൈലാസപ്രസ്തരം മുതലായ 51 തരം ശ്രീചക്രങ്ങളുണ്ട്. അളവുകളിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് 51 തരം ശ്രീചക്രങ്ങളുടെ ഉദ്ഭവത്തിനു കാരണം. ബിന്ദു, ത്രികോണം, ഷഡ്കോണം, വൃത്തം, അഷ്ടഭുജം, വൃത്തം, ഭൂപുരം എന്നീ ക്രമത്തിലുള്ള ശ്രീചക്രങ്ങളുമുണ്ട്. അവയുടെ ആരാധനക്രമങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരു ദേവതയുടെതന്നെ വ്യത്യസ്തരത്തിലുള്ള യന്ത്രങ്ങളും മന്ത്രങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവ വ്യത്യസ്ത അവസ്ഥകളിൽ ഉപയോഗിയ്ക്കുവാനുള്ളതാണ്. യന്ത്രങ്ങളെ ധ്യാനിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സ് മുർത്തരൂപത്തിൽനിന്ന് അമൂർത്തരൂപത്തിലേയ്ക്കു മാറും. അതായത് കിരീടകണ്ഡലങ്ങൾ ധരിച്ചവളും ശരചാപപാശാങ്കുശയായവളും അരുണനിറമുള്ളവളും എന്ന അർത്ഥത്തിൽനിന്ന് ബിന്ദു ത്രികോണാദികളുടെ അർത്ഥതലത്തിലേയ്ക്കു മനസ്സ് മാറും. ▶▶

» ശ്രീചക്രത്തിന്റെ സച്ചിദാനന്ദാത്മകത (അപരാ ആരാധന)

ആനന്ദം

ശ്രീചക്രത്തിന്റെ പ്രധാനഘടകങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ത്രികോണങ്ങളാണ്. നടുവിലത്തേ ഭാഗം 43 ത്രികോണങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണ്. ഈ 43 ത്രികോണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ 43 ത്രികോണങ്ങൾ വരയ്ക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ല. 9 ത്രികോണങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ കയറ്റിവെച്ചാൽ ഈ 43 ത്രികോണങ്ങൾ കിട്ടും. 5 അധോമുഖത്രികോണങ്ങളെ ശക്തി ത്രികോണങ്ങളെന്നും 4 ഊർദ്ധ്വമുഖ ത്രികോണങ്ങളെ ശിവത്രികോണങ്ങളെന്നും പറയും. അപ്പോൾ ശിവശക്തിസമ്മേളനമാണ് ഏറ്റവും അകത്ത് കാണുന്ന ചെറിയ ത്രികോണങ്ങൾ. 'ശ്രീചക്രം ശിവശക്തോഃ വപുഃ' എന്ന ഉക്തി പ്രസിദ്ധമാണ്. ശിവശക്തി സമ്മേളനത്തിൽ ലഭിക്കുന്നത് ആനന്ദം. സ്ത്രീപുരുഷസംയോഗത്തിൽ ആനന്ദമാണല്ലോ ഉള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ആനന്ദത്തിന്റെ ചിത്രീകരണമാണ് (pictorial representation) നടുക്കു കാണുന്ന ത്രികോണങ്ങൾ.

ചിത്ത് (ജ്ഞാനം)

ത്രികോണങ്ങൾക്കു പുറത്ത് എട്ടു ദളമുള്ള താമര എന്നർത്ഥത്തിൽ അഷ്ടദളവും പതിനാറ് ദളമുള്ള താമര എന്നർത്ഥത്തിൽ ഷോഡശദളവും ഉണ്ട്. സൂര്യൻ ഉദിക്കുമ്പോൾ വിടരുകയും അസ്തമിക്കുമ്പോൾ കൂമ്പുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് താമരകൾ. അതുകൊണ്ട് ഈ അഷ്ടദളവും ഷോഡശദളവും ജ്ഞാനമുണ്ടാകുമ്പോൾ വികസിക്കുകയും അതില്ലാതാകുമ്പോൾ കൂമ്പുകയും ചെയ്യുന്ന ബോധത്തെ കുറിയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവ ചിത്തിന്റെ (ജ്ഞാനം) പ്രതീകമാണ്.

സത്ത്

പിന്നീട് മൂന്നു സ്തംഭങ്ങളാണ് ശ്രീചക്രത്തിലുള്ളത്. അവ സ്ഥിരതയേയും അസ്തിത്വത്തേയും കാണിയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവ സത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്.

അങ്ങനെ സച്ചിദാനന്ദമാണ് ഈ ദേവത എന്ന അമൂർത്തമാ

യ തലത്തിലേയ്ക്ക് ഉയരുവാൻ സാധിക്കുന്നു. ഇവയുടെ ധ്യാനത്താൽ അമൂർത്തതലത്തിൽ ഇതിനെ സ്വാംശീകരിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ബ്രയിൻ സെല്ലുകൾക്കു കഴിയുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ ശരീരവും മനസ്സും ചേർന്ന് സാധകന്റെ ജീവചൈതന്യം ഒരു ഏകാന്തിത്വമായി (single entity) തീരുന്നു. അപ്പോഴും ജീവചൈതന്യവും വിശ്വവും രണ്ടായിതന്നെയാണ് നിലുന്നത്. ഇതുവരെയുള്ള ഭാവന ശ്രീചക്രത്തെയും ദേവതയെയും പുറത്ത് കാണലായിരുന്നു. ഇതിനെയാണ് അപരാ ആരാധന എന്നു പറയുന്നത്.

പരാപര ആരാധന

അടുത്തപടിയായി ശ്രീചക്രത്തേയും ദേവതയേയും അകത്തേയ്ക്ക് സ്വാംശീകരിക്കുന്ന പ്രക്രിയ നടത്തും. അപ്പോൾ ജീവചൈതന്യവും വിശ്വവും (universe) എന്നുള്ള ഭേദബുദ്ധി നശിച്ച് അത് യോജിച്ച് ഒന്നായിത്തീരും. രണ്ട് എന്ന അവസ്ഥ ഇല്ലാതാവുന്ന ഈ അവസ്ഥയിലാണ് പരാപര ആരാധന വരുന്നത്. അപ്പോൾ ഈ ആരാധന മുഴുവൻ ആന്തരികമായി. ഏതു ആരാധനയും ഇതു പോലെയാണ്.

പരാ ആരാധന

ആരാധന ഇപ്രകാരം ആന്തരികമായിത്തീർന്നാൽ ജീവചൈതന്യവും പ്രപഞ്ചവും തമ്മിലുള്ള ഭേദം നശിച്ച് ഞാൻ ഈ പ്രപഞ്ചമായി തീരുകയും എന്റെ ബോധം ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ബോധമായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ഇക്കാണുന്ന ശരീരം മാത്രമല്ല, ഇക്കാണുന്ന പ്രപഞ്ചവുമാണെന്ന ബോധത്തിലേയ്ക്ക് സാധകൻ ഉണരുന്നു. അപ്പോഴും സാധകൻ ഞാൻ എന്തോ ആണ് എന്ന ബോധത്തിലാണ് നിലുന്നത്. ആ അവസ്ഥയിൽ കുറച്ചുകാലത്തേയ്ക്കുകൂടി സാധന തുടരുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ ചെയ്യുന്ന സാധനയാണ് പരാ ആരാധന.

ഇപ്രകാരം പരാ ആരാധനയും ചെയ്തു കഴിയുമ്പോൾ 'ഞാൻ ഈ കാണുന്ന പ്രപഞ്ചവും പ്രപഞ്ചത്തിന് അതീതമായിട്ടുള്ള ബോധവുമാണെന്ന് തലത്തിലേയ്ക്ക് സാധകൻ എത്തുന്നു. ബോധത്തിൽനിന്നാണ് സകലതിന്റെയും ഉദ്ഭവമെന്ന് ആധുനികശാസ്ത്രം സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിലേയ്ക്ക് പോകുവാനുള്ള വഴി ▶▶

- ▶▶ പറയുന്നില്ല. അവർക്കത് അജ്ഞാതമാണ്. അത് അറിയുന്നവർ നമ്മുടെ മഹർഷീശ്വരന്മാരായിരുന്നു. അപരിമേയമായ ബോധത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് അനന്തമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ അതിന്റെ അനന്തതയിൽത്തന്നെ അനുഭവിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് നമ്മുടെ ബോധത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നത്. അവിടെയാണ് യഥാർത്ഥസമാധാനം. അതനുഭവിയ്ക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം. അതിലേയ്ക്ക് നമ്മളെ കൊണ്ടുപോകുന്ന ഭാരതത്തിലെ പല ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് തന്ത്രശാസ്ത്രം. അതിലെ പ്രധാനഘടകമാണ് മന്ത്രവും യന്ത്രവും.
- (തുടരും)

സംസ്കൃതപഠനം

ഡി. പ്രകാശ്

വചനം

നാമശബ്ദങ്ങളുടെ അന്തലിംഗഭേദങ്ങൾ സാമാന്യേന പരിചയപ്പെട്ടു. അടുത്തത് വചനമാണ്. മലയാളത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി സംസ്കൃതത്തിന് മൂന്നു വചനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒരേണ്ണത്തെ കുറിയ്ക്കുവാൻ ഏകവചനവും രണ്ടെണ്ണത്തെ കുറിയ്ക്കുവാൻ ദ്വിവചനവും രണ്ടെണ്ണത്തിലധികമുള്ളതിനെ കുറിയ്ക്കുവാൻ ബഹുവചനവും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം :

बालः = ആൺകുട്ടി (ഏകവചനം)

बालौ = രണ്ട് ആൺകുട്ടികൾ (ദ്വിവചനം)

बालाः = രണ്ടിലധികം ആൺകുട്ടികൾ (ബഹുവചനം)

രണ്ടിലധികം എത്ര വേണമെങ്കിലും ആൺകുട്ടികളെ പറയുവാൻ ബാലാഃ എന്ന് ഉപയോഗിക്കാം.

ഇതുപോലെ താഴെപ്പറയുന്ന അകാരാന്തശബ്ദങ്ങളുടെ ഏക

ദ്രിഡ്ഘവചനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക.

ശബ്ദപ്രകൃതി	ഏകവചനം	അർത്ഥം	ദ്രിഡവചനം	ബ്ഘവചനം
അശ്വ	അശ്വഃ	കുതിര	അശ്വൌ	അശ്വാഃ
താത	താതഃ	അച്ഛൻ	താതൌ	താതാഃ
നാക	നാകഃ	സ്വർഗ്ഗം	നാകൌ	നാകാഃ
ഭുജ	ഭുജഃ	കൈ	ഭുജൌ	ഭുജാഃ
പാഠ	പാഠഃ	പാഠം	പാഠൌ	പാഠാഃ
ലേഖ	ലേഖഃ	കത്ത്	ലേഖൌ	ലേഖാഃ

ഇപ്രകാരം താഴെ എഴുതുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ ഏകദ്രിഡ്ഘവചനരൂപങ്ങൾ എഴുതി വായിച്ചു പഠിക്കുക.

ശബ്ദപ്രകൃതി	അർത്ഥം	ശബ്ദപ്രകൃതി	അർത്ഥം
സുര	ദേവൻ	മാതുല	അമ്മാവൻ
ഹരിണ	മാൻ	കനിഷ്ഠ	അനുജൻ
അസുര	അസുരൻ	ജ്യേഷ്ഠ	ജ്യേഷ്ഠൻ
നൃപ	രാജാവ്	കേദാര	വയൽ
വൃക്ഷ	വൃക്ഷം	ദന്ത	പല്ല്
ശശ	മുയൽ	കർണ്	ചെവി
ശലഭ	ശലഭം	കേശ	മുടി
അനല	തീ	നഖ	നഖം
അനില	കാറ്റ്	പാദ	കാൽ
ഗജ	ആന	അജ	ആണാട്

► അന്തം മാറ്റുമ്പോൾ വരുന്ന രൂപമാറ്റം :

कवि എന്ന ശബ്ദം ഇകാരാന്തം പുല്ലിംഗം

कवि: കവി (ഏകവചനം)

कवी രണ്ടു കവികൾ (ദ്വിവചനം)

कवय: രണ്ടിലധികം കവികൾ (ബഹുവചനം)

മറ്റു ഉദാഹരണങ്ങൾ :

ശബ്ദപ്രകൃതി	അർത്ഥം	ഏകവചനം	ദ്വിവചനം	ബഹുവചനം
हरि	ഹരി	हरिः	हरी	हरयः
मणि	രത്നം	मणिः	मणी	मणयः
गिरि	പർവ്വതം	गिरिः	गिरी	गिरयः
अग्नि	തീ	अग्निः	अग्नी	अग्नयः
मुनि	മുനി	मुनिः	मुनी	मुनयः
निधि	നിധി	निधिः	निधी	निधयः

പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക : ഇപ്രകാരം താഴെ എഴുതുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ ഏകദ്വിബഹുവചനരൂപങ്ങൾ എഴുതിവായിച്ചു പഠിക്കുക. (താഴെ തരുന്നവ കേവലം ശബ്ദങ്ങളുടെ പ്രകൃതിരൂപങ്ങൾ മാത്രം. പ്രയോഗാർഹങ്ങളായ പദങ്ങളുടെ രൂപങ്ങളാക്കി മാറ്റണം.

ശബ്ദപ്രകൃതി	അർത്ഥം
असि	വാൾ
अरि	ശത്രു
पाणि	കൈ
कपि	കരങ്ങൻ
विधि	ബ്രഹ്മാവ്

ശബ്ദപ്രകൃതി	അർത്ഥം
अहि	പാമ്പ്
वारिधि	സമുദ്രം
मारुति	ഹനുമാൻ
पति	ഭർത്താവ്
दाशरथि	ദശരഥ പുത്രൻ

ഗുരു എന്ന ശബ്ദം ഉകാരാന്തം പുല്ലിംഗം

ഗുരു: ഗുരു (ഏകവചനം)

ഗുരു രണ്ടു ഗുരുക്കന്മാർ (ദ്രിവാചനം)

ഗുരുവ: രണ്ടിലധികം ഗുരുക്കന്മാർ (ബഹുവചനം)

മറ്റു ഉദാഹരണങ്ങൾ :

ശബ്ദപ്രകൃതി	ഏകവചനം	അർത്ഥം	ദ്രിവാചനം	ബഹുവചനം
പ്രഭു	പ്രഭു:	സ്വാമി	പ്രഭൂ	പ്രഭവ:
ശബ്ദം	ശബ്ദം:	ശിവൻ	ശബ്ദം	ശബ്ദവ:
വിഷ്ണു	വിഷ്ണു:	വിഷ്ണു	വിഷ്ണു	വിഷ്ണവ:
ശിശു	ശിശു:	ശിശു	ശിശു	ശിശവ:
ശത്രു	ശത്രു:	ശത്രു	ശത്രു	ശത്രുവ:
ഇന്ദു	ഇന്ദു:	ചന്ദ്രൻ	ഇന്ദു	ഇന്ദവ:

ഇപ്രകാരം താഴെ എഴുതുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ ഏകദ്രിബഹുവചന രൂപങ്ങൾ എഴുതി വായിച്ചു പഠിക്കുക.

ശബ്ദപ്രകൃതി	അർത്ഥം
സിന്ധു	സമുദ്രം
ബാനു	സൂര്യൻ
തരു	വൃക്ഷം
കാരു	ശില
വിധു	ചന്ദ്രൻ

ശബ്ദപ്രകൃതി	അർത്ഥം
ഹേതു	കാരണം
സാധു	സജ്ജനം
ആധു	എലി
ക്രതു	യാഗം
സൂനു	പുത്രൻ

(തുടരും) ▶▶

നിർമ്മൽ മായവൻ ഉയർത്തുന്ന പ്രശ്നം

സി.എം. കുഷ്ണനുണ്ണി

പലപല സമ്മർദ്ദതന്ത്രങ്ങളാലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട നിയമത്തിന്റെയും ചട്ടങ്ങളുടെയും പഴുതുകളിലൂടെ യോഗ്യത തെളിയിക്കാത്തവർ സമൂഹത്തിലെ നിർണ്ണായക സ്ഥാനങ്ങളിലെത്തിയാൽ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഭാവിയും ഭദ്രതയും എന്താവും? ആഗ്രഹങ്ങൾ വേണം. പക്ഷേ, അവ നേടാൻ അർഹതയും യോഗ്യതയും അവ ലംബമാക്കുകതന്നെ വേണമെന്ന് ഭാരതീയ സംസ്കൃതി ഊന്നിപ്പറയുന്നു.

‘ഉമാമഹേശ്വരസംവാദ്’ത്തോടെ ആരംഭിക്കുന്ന അദ്ധ്യായ രാമായണത്തിൽ സാക്ഷാൽ ഉമാദേവി മഹേശ്വരനോട് ‘ശ്രീരാമ മാഹാത്മ്യം തനിക്കു പറഞ്ഞുതരുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗ്യമുണ്ട്. തുഞ്ചത്താചാര്യൻ ഉമയെക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറയിക്കുന്നു : ‘ശ്രീരാമദേവൻതന്റെ മാഹാത്മ്യം കേൾപ്പാനുള്ളിൽ പാരമാഗ്രഹമുണ്ടു ഞാനതിൽ പാത്രമെങ്കിൽ കാരുണ്യാംബുധേ! കനിഞ്ഞരുളിച്ചെയ്യിടേണം...’ കാരുണ്യാംബുധിയാണെന്ന് താൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന തന്റെ പ്രാണനാഥനായ മഹേശ്വരനോട് ഉമാദേവി ആവശ്യപ്പെടുന്നത്, താൻ യോഗ്യയാണ് തന്റെ ആഗ്രഹസഫലീകരണത്തിനെങ്കിൽ ശ്രീരാമമാഹാത്മ്യം കേൾപ്പാനുള്ള തന്റെ ആഗ്രഹം നിറവേറ്റിത്തരേണമെന്നാണ്. യോഗ്യത മാനദണ്ഡവും അടിസ്ഥാനവുമാക്കി ആഗ്രഹനിവൃത്തിക്കു ശ്രമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാണ് ഭാഷാപിതാവ് മലയാളികളായ നമുക്ക് നല്കുന്നത്.

സ്വന്തം പിതാവിന്റെ (ഉത്താനപാദന്റെ) മടിയിലിരിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹസഫലീകരണത്തിനായി കൊടും തപസ്സുചെയ്ത ധ്രുവകുമാരൻ അവസാനം ധ്രുവതാരകമായിത്തീർന്ന കഥയും, അറിയാനുള്ള ഔത്സുക്യം യമപുരിയുടെ കവാടംവരെ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുകയും യമധർമ്മന്റെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ കൂസാതെയും വഴിപ്പെടാതെയും നില്ക്കുകയും ചെയ്ത നചികേതസ്സിന്റെയും കഥയും ശാപംപോലും അവസരമാക്കിമാറ്റിയ അർജ്ജുനന്റെയും പരീക്ഷ

ത്തിന്റെയും മറ്റും കഥകളും നമ്മളിൽ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നത് യോഗ്യതകളുടെയും അർഹതകളുടെയും ഉയരങ്ങൾ താണ്ടി നേട്ടങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കുവാനുള്ള ആർജ്ജവമായിരുന്നു. കഥകളുടെ പൊരുൾ തേടുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ട് കഥയില്ലാത്തവരായ നമ്മൾക്കിടയിൽ നിർമ്മൽ മാധവന്മാർ ഉണ്ടായാൽ അതുഭൂതമില്ല.

എഞ്ചിനീയറിങ് എൻട്രൻസ് പരീക്ഷയിൽ 22,704-ാം റാങ്ക് കാരനായ നിർമ്മൽ മാധവന് ആ നിലയ്ക്ക് പ്രവേശനം ലഭിക്കുവാനുള്ള അർഹത സ്വാശ്രയ എഞ്ചിനീറിങ് കോളേജിൽ മാത്രമായിരുന്നു. ആ അർഹതയും സ്വാശ്രയകച്ചവടക്കാരുടെ സമ്മർദ്ദതന്ത്രം മൂലം അവർ ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത സൗകര്യത്തിന്റെ പുറത്താണെന്നോർക്കണം. എൻട്രൻസ് പരീക്ഷയെഴുതി, റാങ്ക് ലിസ്റ്റിന്റെ പാതാളതലത്തിലെങ്കിലും കടന്നുകൂടിയവർക്ക് 'സ്വാശ്രയ'മാവാം. എങ്കിലും അവർ പഠിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി ചികിത്സയും പാലം കെട്ടലും പദ്ധതി നിർവ്വഹണവും ആരംഭിച്ചാൽ 'നിരാശ്ര'യരായിപ്പോവുക അവരുടെ ഔദ്യോഗിക സേവനം ലഭിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട നമ്മളായിരിക്കുമെന്ന ഭീതി അസ്ഥാനത്താണെന്നു പറയാമോ?

22,704-ാം റാങ്കുകാരനായ നിർമ്മൽ മാധവനെന്ന് യുവാവിന് അടുത്ത എൻട്രൻസ് പരീക്ഷയിൽ പങ്കെടുത്ത് ഉയർന്ന റാങ്ക് നേടാൻ ശ്രമിക്കാമായിരുന്നു. (നിർമ്മൽ മാധവൻ വിവാദത്തിൽ പങ്കെടുത്ത ആരും ഇങ്ങനെയൊരു അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചുകണ്ടില്ല.) മറിച്ച് ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ ചെയ്തത് കോഴിക്കോടു സർവ്വകലാശാല ക്യാമ്പസിലെ ഐ.ഇ.ടി. സ്വാശ്രയ എഞ്ചിനീറിങ് കോളേജിൽ ചേരുകയും ആലപ്പുഴയിലെ ഏതെങ്കിലും കോളേജിലേക്ക് മാറ്റം കിട്ടാൻ കുറുക്കുവഴി തേടുകയുമായിരുന്നു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ എസ്.എഫ്.ഐ.ക്കാരനായിരുന്ന അയാളെ, ലഭിക്കുന്ന പണത്തിനുപകരം സഹായിക്കാൻ എസ്.എഫ്.ഐ. യൂണിറ്റ് സെക്രട്ടറി തയ്യാറായി എന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. പണം നൽകപ്പെട്ടിട്ടും പ്രയോജനം കിട്ടാതെ വന്നപ്പോഴാണത്രെ അയാൾ കള്ളി മാറിചവിട്ടിയതും എസ്.എഫ്.ഐ.യുടെ നോട്ടപ്പള്ളിയായതും. അയാൾ ആത്മഹത്യയ്ക്കുവരെ തുനിഞ്ഞുവത്രെ. ഒടുവിൽ 'മാനുഷിക പരിഗണന' വച്ച് കോഴിക്കോട് വെസ്റ്റ് ഹിൽ എഞ്ചിനീറിങ് കോളേജിൽ അയാൾ പ്രവേശനം നേടിയതിന്റെ പേരിൽ കേരളത്തിൽ വ്യാപകമായ പഠിപ്പമുടക്കവും വിദ്യാഭ്യാസ ബഹുതം തെരു

» വ്യയധവും കോഴിക്കോട് വെടിവെപ്പും നടന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തിൽ കോളേജുകളിൽ ഒഴിവുവന്ന സിറ്റുകളിൽ നിയമത്തിന്റെ നൂലിഴുകിരി പരിശോധിക്കാതെ പലപ്പോഴും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രവേശനം നൽകിയതിന്റെ നിരവധി തെളിവുകൾ നിരത്താൻ തീർച്ചയും കഴിഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷേ, ഈ പ്രശ്നം നിയമത്തിന്റെ പഴുതുകളാണ് എന്നതിന്റെയോ മാനുഷികപരിഗണനയുടെയോ പേരിൽ വിലയിരുത്തുകയല്ല വേണ്ടത്. 'അശരണരായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഹിന്ദു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രതീക'മാണ് നിർമ്മൽ മാധവൻ എന്ന ഒരു വാരികയിലെ മുഖപ്രസംഗം നടത്തിയ വിലയിരുത്തൽ തികച്ചും ബാലിശമാണ്. ഹിന്ദുവിന്റെ അശരണത (അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ) പഴുതുകൾ കിട്ടുന്നില്ല എന്നതല്ല, ഹിന്ദുത്വം ആർജ്ജിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്നതുകാരണം ഉണ്ടായതാണ്. 'ദീനാർത്ത പരിത്രാണപരായണ'രാണല്ലോ ഹിന്ദു ദേവീദേവന്മാർ. അവരെ മഹർഷീശ്വരന്മാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഉപാസിക്കാത്തതാണ് അശരണതയ്ക്ക് കാരണം.

വെളിച്ചത്തിന് ഇരുട്ട് അപരിചിതമാണെന്നതുപോലെ അഗ്നിക്ക് തണുപ്പ് അന്യമാണെന്നതുപോലെ യഥാർത്ഥ ഭാരതീയ മൂല്യങ്ങളും ആത്മീയ മൂല്യങ്ങളും സ്വായത്തമാക്കിയ ഭാരതീയന് അശരണതയും ഭീതിയും അന്യവും അപരിചിതവുമായിരിക്കും. അർഹതയും യോഗ്യതയും നിലപാടുതരകളാക്കി തലയുയർത്തിനില്ക്കുവാനുള്ള നിർദ്ദേശം നിർമ്മൽ മാധവൻ പ്രശ്നം ഇഴുകിരി പരിശോധിച്ച് വാദങ്ങൾ നിരത്തുന്നവർ പുറപ്പെടുവിക്കാത്തത് ഭാവിയിലെ സൂര്യോദയങ്ങൾക്ക് ഭീഷണിയുയർത്തുന്നു. ■

സാംഖ്യദർശനം

ജിതേഷ എ.

സമൂലസൂക്ഷ്മ ശരീരവിചാരം

സാംഖ്യദർശനവും പുനർജന്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും അതിലെ ഒരു പുതുമ എന്നത് ഒരു സമൂലശരീരത്തിൽനിന്നും മറ്റൊരു സമൂലശരീരത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നത് ആത്മാവല്ല മറിച്ച് സൂക്ഷ്മശരീരമാണ് എന്നതാണ്. 13 കരണങ്ങളും 5 തന്മാത്ര

കളും സൂക്ഷ്മശരീരത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളാണ്. ഇതിനെ ലിംഗശരീരം എന്നു പറയുന്നു. കാരണം ഇതിൽ ആത്മാവിന്റെ അസ്തിത്വത്തെ അറിയുന്നതിനുള്ള ചിഹ്നങ്ങൾ അതായത് കരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവിടെ ലിംഗം എന്നതിന് ചിഹ്നം എന്നർത്ഥം. ഇതിനെ മറ്റു ചില ദാർശനികർ കാരണശരീരം, ആതിവാഹികശരീരം എന്നിങ്ങനെയും പറയുന്നു.

സൂക്ഷ്മശരീരം മാതാപിതാക്കളുടെ സംസർഗദശയിൽ കരണങ്ങളോടുകൂടി (11 ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ + അഹങ്കാരം + ബുദ്ധി) ശുക്ലശോണിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കപ്പെടുന്നു. അവിടെ വച്ച് അത് പ്രത്യേകിച്ച് മൂന്നു തരത്തിൽ ബുദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേത് സൂക്ഷ്മശരീരം തന്നെ. രണ്ടും മൂന്നും ഘട്ടങ്ങളിൽ ഈ സൂക്ഷ്മശരീരം മാതാവ് ഭക്ഷിക്കുന്നതും കുടിക്കുന്നതുമായ നാനാവിധ ഭക്ഷണ പദാർത്ഥങ്ങൾ നാഭീബന്ധം വഴി സ്വീകരിക്കുന്നു. മാതാവിൽനിന്ന് ലോമ, ലോഹിത മാംസങ്ങളും പിതാവിൽനിന്ന് സ്നായു, അസ്തി മജ്ജ എന്നിങ്ങനെ 6 കോശങ്ങളും പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽനിന്ന് ശാരീരിക പ്രാണാദി സമസ്ത വ്യാപാരങ്ങൾക്കും സമർത്ഥമായ സകല അവയവങ്ങളെയും സമ്പാദിച്ച് സ്മുലശരീരമായി മാതാവിന്റെ ഉദരത്തിൽനിന്നും പുറത്തുവരുന്നു.

സൂക്ഷ്മശരീരം നിയതവും നിത്യവും, സ്മുലശരീരം അനിത്യവുമാണ്. സൂക്ഷ്മശരീരം സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭത്തിൽ ഉത്പന്നമാകുന്നതും, എവിടെയും നിലുറങ്ങാത്തതും, ശിലയിലും കയറി ചെല്ലാൻ പറ്റുന്നതും, മഹാപ്രളയംവരെ നിലനില്പുള്ളതും മഹത് തത്വം തുടങ്ങി സൂക്ഷ്മ തന്മാത്രകൾവരെയുള്ള തത്വങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമായതും, ഭോഗരഹിതവും, ബുദ്ധിയുടെ ധർമ്മാധർമ്മാദികളായ 8 ഭാവങ്ങളോടുകൂടി ചേർന്നതും ആണ്. അത് സദാ സംസരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതായത് സൂക്ഷ്മശരീരം വീണ്ടുംവീണ്ടും ധരിച്ചിരിക്കുന്ന സ്മുലശരീരത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് പുതിയപുതിയ ശരീരത്തെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം ഭോഗത്തിന് സ്മുലശരീരത്തെ ആവശ്യമാണ്. അപവർഗം ഉണ്ടായാൽ അത് നിവൃത്തമാകുന്നു. ചുവരില്ലാതെ ചിത്രത്തിനോ, തൂണില്ലാതെ നിഴലിനോ നിലനില്പില്ലാത്തതുപോലെ സമഷ്ടിരൂപമായ സൂക്ഷ്മശരീരം നിവർത്തിക്കുന്നതോടുകൂടി ബുദ്ധി, അഹങ്കാരം, ഇന്ദ്രിയ തന്മാത്രകൾ എന്നീ ലിംഗങ്ങൾക്കും ആശ്രയമില്ലാത്തതുകാരണം നിലനി

- ലിപ്ലാതാകുന്നു. സാംഖ്യമനുസരിച്ച് പുരുഷന്റെ ദുഃഖഭോഗം ലിംഗശരീരത്തിന്റെ വിനാശംവരെ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അതായത് ലിംഗശരീരം നശിക്കുന്നതോടുകൂടി ദുഃഖനിവൃത്തി ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ സൂക്ഷ്മശരീരം നടന്നെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. നടൻ ഒരിക്കൽ കൃഷ്ണനായും, മറ്റൊരിക്കൽ രാമനായും രംഗത്ത് വരുന്നു. അതുപോലെ സൂക്ഷ്മശരീരം പുരുഷാർത്ഥ പ്രാപ്തിയ്ക്കുവേണ്ടി നിമിത്ത നൈമിത്തിക പ്രവൃത്തികളിലൂടെ സ്ഥൂലശരീരത്തെ സ്വീകരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ പ്രവർത്തനം ചാക്രികമായി തുടരുന്നു.

അപവർഗ്ഗം

സാംഖ്യദർശനത്തിന്റെ ആത്യന്തികമായ ലക്ഷ്യംതന്നെ ത്രിവിധത്തിലുള്ള ദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നും പുരുഷനുള്ള മോക്ഷപ്രാപ്തിയാണല്ലോ. സൃഷ്ടിയുടെ പ്രയോജനംതന്നെ പുരുഷന്റെ ഭോഗവും അപവർഗ്ഗമാണ്. പ്രകൃതി പുരുഷന് മോക്ഷം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത് വീണ്ടും അതിന്റെ വിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. എങ്ങനെയാണോ കിടാവിന് കുടിക്കാനായി അചേതനമായ പാല് പശുവിന്റെ അകിട്ടിൽനിന്നും സ്വയം ചുരക്കുന്നത് അതുപോലെ പുരുഷന്റെ മോക്ഷത്തിനുവേണ്ടി അചേതനമായ പ്രകൃതി സ്വയമേവ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയോളം സൂക്ഷ്മാരതരമായിട്ട് യാതൊന്നുമില്ല. അവൾ പ്രത്യുപകാരിയല്ലാത്ത പുരുഷനുവേണ്ടി നാനാവിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പുരുഷന്റെ കൈവല്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം നർത്തകി രംഗശാലയിൽനിന്നും കാണിക്കുമ്പിൾ തന്റെ നൃത്തപ്രകടനം കഴിഞ്ഞ് വിടവാങ്ങുന്നതുപോലെ വിടവാങ്ങുന്നു. പുരുഷന് സ്വന്തം സ്വരൂപത്തെ കാണിച്ച് ചിരകാലത്തേക്കായി പ്രകൃതി നിവൃത്തമാകുന്നു. എന്നെ പുരുഷൻ കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. വീണ്ടും കാണാനിടവരരുത് എന്നതുകൊണ്ട് ഒരിക്കലും കലാംഗനകളെപ്പോലെ പുരുഷന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പതിക്കുന്നില്ല. ഇവിടെ പ്രകൃതിയെ കണ്ടതുകൊണ്ട് പുരുഷനും പുരുഷൻതന്നെ കണ്ടതുകൊണ്ട് പ്രകൃതിയും കൃതാർത്ഥരാണ്. അപ്പോൾ ആർക്കാണ് മോക്ഷം? പ്രകൃതിക്കാണോ പുരുഷനാണോ?

സാംഖ്യമനുസരിച്ച് പുരുഷൻ നിർഗുണനും അപരിണാമിയും ആണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ബന്ധനസ്ഥനല്ല. ബന്ധനസ്ഥനാകാത്ത ഒന്നിന് മോചനം എങ്ങനെയുണ്ടാകാനാണ്. അനേകം

പുരുഷന്മാരെ ആശ്രയിക്കുന്ന ബുദ്ധി തുടങ്ങിയവയുടെ രൂപമായ പ്രകൃതിക്കല്ലേ വാസ്തവത്തിൽ ബന്ധനവും മോക്ഷവും ഉണ്ടാകുന്നത്? പ്രകൃതി തന്റെ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളായ 7 ഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്വയംബന്ധനസ്ഥയാവുകയും ജ്ഞാനരൂപമായ ഒരു ഭാവത്തിലൂടെ പുരുഷാർത്ഥസിദ്ധിക്കായി സ്വയം മോചിതയാവുകയും ചെയ്യുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ കൈവല്യ പ്രതീതി പുരുഷന് ഉണ്ടാകുന്നത് ജ്ഞാനം കൊണ്ടാണല്ലോ. ഈ ജ്ഞാനമാവട്ടെ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു ഭാവമാണ്.

വളരെക്കാലമായ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വവും നിരന്തരവുമായ തത്വജ്ഞാനത്തിന്റെ അഭ്യാസംകൊണ്ട് ബുദ്ധിരൂപിയായ പ്രകൃതിയും പുരുഷനും ഭിന്നമാണ് എന്ന ഭേദജ്ഞാനം ഉത്പന്നമാവുന്നു. ഇത് സംശയം, വിപര്യയം എന്നിവയില്ലാത്തതാണ്. ഞാൻ ക്രിയാവാനുമല്ല, ഭോക്താവുമല്ല, കർത്താവുമല്ല എന്നതാണ് ഈ കേവല ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വരൂപം. ഈ ജ്ഞാനംകൊണ്ട് സമസ്തമായ ആദ്യന്ത

കണ്ഠസ്ഥാ യാ ഭവേദവിദ്യാ
സാ പ്രകാശ്യാ സദാ ബുധൈഃ
യാ ഗുരൗ പുസ്തകേ വിദ്യാ
തയാ മൂഢഃ പ്രതാര്യതേ.

കണ്ഠസ്ഥിതയായ യാതൊരു വിദ്യയുണ്ടോ അത് പണ്ഡിതന്മാർ സദാ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ബൃഹത്തമായ പുസ്തകത്തിലുള്ള വിദ്യ മൂഢന്മാരെ വഞ്ചിക്കുന്നു.

പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അറിവ് അവരുടെ ബുദ്ധിയിൽ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് അത് പുറത്തേക്ക് പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. അറിവ് വേണ്ട സമയത്ത് പ്രകടിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ അവ എപ്പോഴും നമ്മുടെ ബുദ്ധിയിലുണ്ടായിരിക്കണം. അവ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മാത്രമേ അവരെ പണ്ഡിതന്മാർ എന്ന് വിളിക്കുകയുള്ളൂ. കനപ്പെട്ടതായ പുസ്തകമുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ല. അവയിലുള്ള അറിവ് മൂഢന്മാരെ വഞ്ചിക്കും. പുസ്തകങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടു മാത്രം കാര്യമില്ല. അവർ മൂഢന്മാരാണ് എന്നർത്ഥം.

► ര ബാഹ്യക്രിയകളിൽനിന്നും പുരുഷൻ മുക്തനാകുന്നു. ഇപ്രകാരം പ്രകൃതി പുരുഷ വിവേകരൂപമായ തത്വജ്ഞാനംകൊണ്ട് ജ്ഞാനിയായ പുരുഷൻ ധർമ്മാധർമ്മാദി ഭാവശൂന്യമായ പ്രകൃതിയെ സ്വസ്ഥനായി ഒരു പ്രേക്ഷകൻ എന്ന പോലെ വീക്ഷിക്കുന്നു.

ഈ തത്വജ്ഞാനം ഉണ്ടായതിനുശേഷവും സമൂലശരീരം നിലനിൽക്കുമോ? തത്വജ്ഞാനം ഉണ്ടായാൽ ധർമം, അധർമം തുടങ്ങിയ ഭോഗാപവർഗങ്ങൾ നഷ്ടമാവുന്നു. എന്നിരുന്നാലും തുടങ്ങിവച്ച കർമ്മങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടസംസ്കാരംകൊണ്ട് സാധകൻ വീണ്ടും ശരീരത്തെ ധരിക്കുന്നു. തത്വജ്ഞാനം ഉണ്ടായിട്ടും എന്തിനാണ് ചക്രദ്രമണംപോലെ വീണ്ടും ശരീരത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നത്? കാരണം, ധർമ്മാധർമ്മ സംസ്കാരങ്ങൾ ഭോഗംകൊണ്ട് മാത്രമേ ഇല്ലാതാവുന്നുള്ളൂ. അതിന് പുരുഷന് ശരീരം ധരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. തത്വജ്ഞാനത്തിനുശേഷം കുറച്ചുകാലം ശരീരം ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ ഉപനിഷത്തുകളിൽ ജീവനുക്തി എന്നു പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ സാംഖ്യദർശനമനുസരിച്ച് കൈവലയും എന്നത് ഒരു പ്രതീതി മാത്രമാണ്.

(അവസാനിച്ചു)

ധർമ്മോ യശോ നയോ ദാക്ഷ്യം
മനോഹാരി സുഭാഷിതം
ഇത്യാദിഗുണരത്നാനാം
സംഗ്രഹീ നാവസീദതി.

ധർമ്മപരമായ കീർത്തി, സമർത്ഥമായ നയം, മനോഹരമായ സുഭാഷിതം തുടങ്ങിയ ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നയാൾ ഒരിക്കലും നശിക്കുകയില്ല.

വ്യക്തിഗുണത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ പ്രവൃത്തികളെ കൊണ്ട് ലോകത്ത് കീർത്തി നേടിയവരും ലക്ഷ്യം നേടുവാൻ പര്യാപ്തവും സമർത്ഥവുമായ നയത്തെ രൂപീകരിച്ച് നടപ്പിലാക്കുന്നവരും ചിന്തോദ്വീപകവും സരസവുമായ സുഭാഷിതങ്ങളെ വേണ്ടസമയത്ത് ഓർക്കുന്നവരും ഒരിക്കലും നശിക്കുകയില്ല. അവർ അമരന്മാരാണെന്ന് സാരം.

ഗ്രന്ഥപരിചയം

ഭാവനോപനിഷത്

അജിതൻ പി.ഐ.

1. ശ്രീഗുരു: സർവ്വകാരണഭൂതാ ശക്തി:
(ഗുരുവാണ് എല്ലാത്തിനും കാരണഭൂതയായ ശക്തി)
2. തേന നവരസ്യരൂപോ ദേഹഃ
(അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം എന്നു പറയുന്നത് നവരസ്യങ്ങളോടു കൂടിയതാണ്)
3. നവചക്രരൂപം ശ്രീചക്രം
(ശ്രീചക്രം ഒമ്പത് ചക്രങ്ങളോടു (ത്രികോണങ്ങളോടു) കൂടിയതാണ്.
4. വാരാഹീ പിതൃരൂപാ കുരുകുലോ ബലിദേവതാ മാതാ
(സ്വശരീരത്തിലെ പിതൃംശം വാരാഹിയും മാതൃംശം കുരുകുലയുമാണ്)
5. പുരുഷാർത്ഥാഃ സാഗരാഃ
(ഇക്ഷ്വാദി - ഇക്ഷു, ഇരാ, ഘൃത, ക്ഷീര - നാലു സാഗരങ്ങളാണ് പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ)
6. ദേഹോ നവരത്നദ്വീപം
(നവരത്നദ്വീപാണ് - പുഷ്പരാഗം, നീല, വൈഡൂര്യ, വിദ്രുമ, മൗക്തിക, മരതക, വജ്ര, ഗോമേദക, പത്മരാഗ - ദേഹം)
7. ത്വഗാദിസപ്തധാതുരോമസംയുക്തഃ
(ത്വക്, സപ്തധാതുക്കൾ, ലോമം - ഇവയാണ് ശരീരത്തിലെ നവരത്നങ്ങൾ)
8. സംകല്പാഃ കല്പതരവഃ തേജഃ കല്പകോദ്യാനം
(മനഃസങ്കല്പങ്ങളാണ് സന്താനാദി കല്പവൃക്ഷങ്ങൾ, അതിന്നാധാരഭൂതമായ തേജസ്സാണ് കല്പകോദ്യാനം)
9. രസനയാ ഭാവ്യമാനാ മധുരാമൃതിക്ത കടുക കഷായ ലവണ രസാഃ ഷഡ്രതവഃ
(മധുരാദി ഷട് രസങ്ങളാണ് ഷട് ഗുതുകൾ)

- ▶▶ 10. ജ്ഞാനമർഘ്യം ജ്ഞേയം ഹവിർജ്ഞാതാ ഹോതാ ജ്ഞാതൃജ്ഞാനജ്ഞേയാനാമഭേദഭാവനം ശ്രീചക്രപൂജനം.
(ജ്ഞാനമാണ് അർഘ്യം, അറിയപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളാണ് ഹവിസ്സ്, അറിയുന്നയാളാണ് ഹോതാവ്. അറിയുന്നയാൾ, അറിവ്, അറിയപ്പെടുന്ന വസ്തു ഈ മൂന്നും ഒന്നാണെന്നുള്ള ഭാവനയാണ് ശ്രീചക്രപൂജനം)
11. നിയതിഃ ശൃംഗാരാദയോ രസാഃ അണിമാദയഃ
(നിയതിയും ശൃംഗാരാദിനവരസങ്ങളും ആണ് അണിമാദിദശസിദ്ധികൾ)
12. കാമക്രോധലോഭമോഹമദമാത്സര്യപുണ്യപാപമയാ ബ്രാഹ്മയാദ്യഷ്ട ശക്തയഃ
(കാമ, ക്രോധ, ലോഭ, മോഹ, മദ, മാത്സര്യ, പുണ്യ, പാപമയങ്ങളാണ് ബ്രാഹ്മയാദ്യഷ്ട ശക്തികൾ)
13. ആധാരനവകം മുദ്രാശക്തയഃ
(നവാധാരങ്ങൾ - മൂലാധാരാദി ആറ്, ഊർദ്ധ്വാധഃ സഹസ്രദളപത്മങ്ങൾ, ലംബികാഗ്രം - ആണ് മുദ്രാശക്തികൾ)
14. പൃഥിവ്യപ്ലേജോവായാകാശശ്രോത്രത്വക്ച്ഛക്ഷർജിഹ്വാ പ്രാണവാക് പാണിപാദപായുപസ്ഥാനാനി മനോവികാരാഃ കാമാകർഷിണ്യാദി ഷോഡശ ശക്തയഃ
(പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ, ഏകാദശേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഇവയാണ് കാമാകർഷിണ്യാദി പതിനാറ് ശക്തികൾ)
15. വചനാദാനഗമനവിസർഗാനന്ദ ഹാനോപാദാനോപേക്ഷാഖ്യ ബുദ്ധയോ/നംഗ കസുമാദ്യഷ്ടൗ.
(കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഷയങ്ങളായ വചനാദാനാദികൾ അഞ്ച്, ത്യാഗം, ഗ്രഹണം, ഔദാസീന്യം ഇവയാണ് അനംഗകസുമാദികൾ)
16. അലംബുസാ ക്ഷുദ്രവിശ്വാദരാ വാരണാ ഹസ്തിജിഹ്വ യശോവതീ പയസ്വിനീ ഗാന്ധാരി പൂഷ ശംഖിനീ സരസ്വതീ ഇധാ പിംഗലാ സുഷുമാ ചേതി ചതുർദശ നാഡ്യഃ സർവ്വ സംക്ഷോഭിണ്യാദി ചതുർദശ ശക്തയഃ
(അലംബുസാദി പതിനാല് നാഡികളാണ് സർവ്വസംക്ഷോ

ഭിന്നാഭി 14 ശക്തികൾ)

17. പ്രാണാപാനവ്യാനോദാനസമാനനാഗകൂർമ്മകൂരഭേവദത്ത
ധനഞ്ജയാ ദശ വായവഃ സർവ്വസിദ്ധിപ്രദാഭി ബഹിർദശാര
ഭേവതഃ
(പ്രാണാഭി പഞ്ചമഹാപ്രാണങ്ങളും നാഗാഭികളായ അഞ്ച്
ഉപപ്രാണങ്ങളും ആണ് സർവ്വസിദ്ധിപ്രദാഭി ബഹിർദശാര
ഭേവതകൾ)
18. ഏതദ്വായുസംസർഗ്ഗകോപാധിഭേദേന രേചകഃ പാചകഃ
ശോഷകോ ദാഹകഃ പ്ലാവക ഇതി പ്രാണമുഖ്യത്വേന പഞ്ച
ധാ ജാരാഗ്നിർഭവതി
(ഈ വായുക്കൾ ജാരാഗ്നിയുമായികൂടിച്ചേരുമ്പോൾ ജാരാ
ഗ്നി അഞ്ചുതരത്തിൽ ആയിത്തീരുന്നു.
19. ക്ഷാരക ഉദ്ഗാരകഃ ക്ഷോഭകോ ജ്വരകോ മോഹക ഇതി
നാഗപ്രാധാന്യേന പഞ്ചവിധാസ്തേ മനുഷ്യാണാം ഭേഹഗാ
ഭക്ഷ്യഭോജ്യചോഷ്യ ലേഹ്യപേയാത്മകപഞ്ചവിധമന്നം പാ
ചയന്തി
(നാഗർ തുടങ്ങിയ പഞ്ചവായുക്കൾ ജാരാഗ്നിയുമായി ചേർ
ന്ന് അന്നത്തെ അഞ്ചു തരത്തിൽ പാകം ചെയ്യുന്നു)
20. ഏതാ ദശവഹ്നികലാസ്സർവ്വജ്ഞാദ്യാ അന്തർദശാരഭേവതഃ
(ഈ ദശവഹ്നികലകളാണ് സർവ്വജ്ഞാ തുടങ്ങിയ അന്തർ
ദശാരഭേവതകൾ)
21. ശീതോഷ്ണസുഖദുഃഖോ സത്വം രജസ്തമോ വശിന്യാഭിശക്ത
യോ/ഷ്ട
(ശീതം, ഉഷ്ണം, സുഖം, ദുഃഖം, ഇച്ഛാ, സത്വം, രജസ്, തമസ്
ഇവയാണ് വശിന്യാഭി അഷ്ടശക്തികൾ - വാദേവതകൾ)
22. ശബ്ദാഭി തന്മാത്രാഃ പഞ്ചപുഷ്പബാണാഃ
(ശബ്ദ, സ്വർശ, രൂപ, രസ, ഗന്ധ തന്മാത്രകളാണ് അഞ്ച് പു
ഷ്പബാണങ്ങൾ)
23. മനഃ ഇക്ഷുധനഃ
(മനസ്സാണ് കരിമ്പുവില്ല്)

- ▶▶ 24. രാഗോ പാശഃ
(രാഗം - പ്രീതിയാണ് പാശം)
25. ദ്വേഷോ/ങ്കുശഃ
(ക്രോധമാണ് അങ്കുശം)
26. അവ്യക്തമഹദഹംകാരാഃ കാമേശ്വരീ വജ്രേശ്വരീ ഭഗമാലി
ന്യോ/ന്തസ്ത്രികോണദേവതാഃ
(പ്രകൃതി, ബുദ്ധി, അഹങ്കാരം ഇവയാണ് അന്തസ്ത്രികോണദേ
വതകളായ കാമേശ്വരീ, വജ്രേശ്വരീ, ഭഗമാലിനീ)
27. നിരുപാധികസംവിദേവ കാമേശ്വരഃ
(ഉപാധിരഹിതനും ശുദ്ധചൈതന്യബിന്ദുരൂപനമാണ് കാമേ
ശ്വരൻ)
28. സദാനന്ദപൂർണ്ണ സ്വാത്മൈവ പരദേവതാ ലളിതാ
(സദാ ആനന്ദപൂർണ്ണനായ സ്വആത്മാവാണ് ലളിതാ)
29. ലൗഹിത്യമേതസ്യ സർവ്വസ്യ വിമർശഃ
(മുൻപറഞ്ഞ ഭാവനാവിശേഷത്തിന്റെ അനുസന്ധാനമാണ്
ലൗഹിത്യം)
30. ഭാവനായാഃ ക്രിയാഃ ഉപചാരാഃ
(സ്വാത്മാഭിന്നയാണ് ലളിതാ എന്ന ഭാവനയോടുകൂടി ചെയ്യു
ന്ന പ്രവൃത്തികളാണ് ഉപചാരങ്ങൾ)
31. അഹം ത്വം അസ്തി നാസ്തി കർത്തവ്യം അകർത്തവ്യം ഉപാ
സിതവ്യം ഇതി വികല്പാനാമാത്മനി വിഭാവനം ഹോമഃ
ഞാൻ, നീ, ഉണ്ട്, ഇല്ല, ചെയ്യേണ്ടത്, ചെയ്യരുതാത്തതവ,
ഉപാസിക്കേണ്ടത് തുടങ്ങിയ വികല്പങ്ങളെ സ്വാത്മാവിൽ ല
യിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഹോമം)
32. ഭാവനാവിഷയാണാമഭേദഭാവനാ തർപ്പണം
(ശ്രീഗുരു തുടങ്ങി ഹോമംവരെയുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെ അഭേദ
ബുദ്ധിയോടുകൂടി ഭാവന ചെയ്യുന്നതാണ് തർപ്പണം)
33. പഞ്ചദശതിമിരൂപേണ കാലസ്യ പരിണാമാവലോകനം
(15 തിമികളായിട്ടുള്ള കാലത്തിന്റെ പരിണാമമാണ് 15 നി
ത്യകളായിത്തീരുന്നത്)
34. കാദിമതേനാന്തശ്ചക്രഭാവനാഃ പ്രതിപാദിതാഃ

(ഇപ്രകാരം കാദിമതാനുസാരിയായിട്ടുള്ള ആന്തരിക ശ്രീച ക്രഭാവനം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു)

35. യ ഏവം വേദ സോ/ഥർവശിരോ/ധീതേ
(ആരാണോ ഈ ഉപനിഷത്തിനെ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കി
ഭാവനചെയ്യുന്നത് അവൻ അഥർവ്വശിരസ്സിനെ അധ്യയനം
ചെയ്യുന്നവനാണ്)

(ശ്രീമദ് അപ്പയ്യദീക്ഷിതരാൽ എഴുതപ്പെട്ട ഭാവനോപനിഷത്ത്
ഭാഷ്യം - ആശയാനുവാദം)

എല്ലാത്തിനും കാരണഭൂതയായ ശക്തി ഗുരുവിൽനിന്നും വ്യ
ത്യസ്തമല്ലെന്നും നവശക്തിമയമായ ശ്രീചക്രം നവദൂരങ്ങളോടുകൂ
ടിയ ശരീരത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമല്ലെന്നും മറ്റുമുള്ള ഭാവനാബദ്ധമായ
ശ്രീചക്രോപാസനക്രമം അറിയാതെ ആരാണോ സ്വപ്നവും ബാ
ഹ്യവുമായിട്ടുള്ള ശ്രീചക്രോപസനയാണ് ഭാവനോപനിഷത്തിൽ
വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് തെറ്റിധരിച്ച് ബിന്ദുത്രികോണ... എന്ന ശ്ലോ
കപ്രമാണമനുസരിച്ചുള്ള ശ്രീചക്രം വരച്ച് ഉപാസിക്കുന്നത് അവർ
മന്ദബുദ്ധികളും ഈ ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് യാതൊരു അറിവുമില്ലാ
ത്തവരുമാണ്. അവരെ ബുദ്ധിമാന്മാർ ഒരിക്കലും പിന്തുടരരുത്.
കാരണം അവർക്ക് ഭാവനോപനിഷത്തനുസരിച്ചുള്ള ആന്തരിക
ശ്രീചക്രപൂജാക്രമം അറിയില്ല. ജ്ഞാതൃജ്ഞാനജ്ഞയങ്ങളുടെ
(അറിയുന്നയാൾ, അറിവ്, അറിയപ്പെടുന്ന വസ്തു) അഭേദഭാവനമാ
ണ് അഥവാ ഇവകൾ ഒന്നാണ് എന്ന ഭാവനയാണ് ശ്രീചക്രപൂജ
നും എന്നാണ് ഭാവനോപനിഷത്ത് വാക്യം. ഇപ്രകാരം ശ്രീചക്രപൂ
ജ എന്താണെന്ന് വളരെ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടും അതു
മനസ്സിലാക്കാത്തവർ ഈ ആന്തരികഭാവനാപദ്ധതിയെ അവ
ലംബിക്കാതെ വളരെ ദുർബ്ബലമായ പ്രമാണങ്ങൾക്കനുസൃതമായി
ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നുപോലുമറിയാതെ ആഗ്രഹമാകുന്ന ആ
ഴക്കടലിൽ സ്വയം മുങ്ങിത്താഴുകയും മറ്റുള്ളവരെ ആഴ്ത്തുകയും ചെ
യ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ അവർ ആയുസ്സ് വൃഥാ കളയുന്നു. ബ്രാഹ്മാദി അ
ഷ്ടമാതൃക്കളേയും കാമേശ്വര്യാദിഷോഡശനിത്യകളേയും സൂക്ഷ്മ
രൂപത്തോടുകൂടിയവരായിട്ടാണ് ഇവിടെ പറയുന്നതെന്നിരിക്കെ
ബാഹ്യവും സ്വപ്നവുമായ ശ്രീചക്രോപാസനയാണ് ഈ ഉപനിഷ
ത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് വാസ്തവവി

- രുചമാണ്. ആന്തരികവും ഭാവനാത്മകവുമായ സഗുണാരാധനയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, അതു മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് പ്രതീകങ്ങൾ എന്നാണ് പറയുന്നതെങ്കിൽ അതും ശരിയാവില്ല. ഈ ഉപനിഷത്ത് ആദ്ധ്യാത്മികതത്വങ്ങളെക്കുറിച്ച് മാത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമായതിനാൽ 'ദേഹോ ദേവാലയ പ്രോക്തോ ജീവോ ദേവഃ സദാശിവഃ തൃജേദജ്ഞാനനിർമ്മാല്യം സോഹം ഭാവേന പൂജയേത്' (ദേഹം ദേവാലയമാണ്. ജീവനാണ് ദേവനായ സദാശിവൻ. അജ്ഞാനമാകുന്ന നിർമ്മാല്യം തൃജിച്ച് ദേവൻ ഞാനാണെന്ന ഭാവത്തിൽ പൂജ ചെയ്യണം) എന്ന ക്രമമനുസരിച്ചുള്ള ആരാധനയാണ് ഇതിലെ സാധനാരീതി. സഗുണദേവതാരാധനയ്ക്ക് ഇതിൽ പ്രാധാന്യമില്ലാത്തതിനാൽ സ്വാഭാവികമായും ബാഹ്യാരാധനയ്ക്ക് അവലംബമായ പ്രതീകാത്മകമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന രേഖാങ്കിതമായ യന്ത്രത്തിനും മേവാദിപ്രസ്താരഭേദങ്ങൾക്കും ഇവിടെ സ്ഥാനമില്ല. ചില പ്രതീകോപാസകന്മാർ തങ്ങളുടെ മന്ത്രശാസ്ത്ര പ്രാവീണ്യമാണ് ഏറ്റവും പരമമായതെന്ന് ധരിച്ച് സ്വയം കൃതാർത്ഥരാവുന്നു. പക്ഷേ, അവർക്ക് 'ഉത്തമാ തത്വചിന്താ സ്യാത്ഥമ്യമം ശാസ്തൃചിന്തനം അധമാ മന്ത്രചിന്താ സ്യാത്തീർത്ഥ ഭ്രാന്ത്യധമായമാ' (തത്വചിന്തയാണ് ഉത്തമം. മധ്യമം ശാസ്തൃചിന്ത. മന്ത്രചിന്തയാണ് അധമം. തീർത്ഥാടനങ്ങൾ അധമായമവും ആണ്) എന്ന പ്രമാണാന്തരം അറിയില്ല. നവരന്ധ്രങ്ങളടങ്ങിയ ദേഹമാണ് നവശക്തിമയമായ ശ്രീചക്രമെന്ന് പറയുമ്പോൾ ശരീരവും ശ്രീചക്രവും ഒന്നാണെന്ന് ഭാവന ചെയ്യണം എന്നാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. അതുപോലെത്തന്നെ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ദേഹം ശ്രീചക്രമായി ഭാവന ചെയ്യണം എന്നാണെന്ന് പറയുകയാണെങ്കിൽ അതുമല്ല വാസ്തവം. ജ്ഞാനജ്ഞാനോജ്ഞയാഭേദഭാവനമാണ് ശ്രീചക്രപൂജനം എന്ന് പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾത്തന്നെ ശ്രീചക്രമാണ് ദേഹം എന്ന അർത്ഥം സ്പഷ്ടമായിക്കഴിഞ്ഞു. അല്ലാതെ ദേഹം ശ്രീചക്രമായി കാണണം എന്നാണ് ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥമെങ്കിൽ പൂജയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം വന്നു ചേരും. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഭാവനോപനിഷത്ത് എന്നപേര് അന്വർത്ഥമല്ലാതായിപ്പോകും. അതുപോലെത്തന്നെ ആന്തരികഭാവനയെ അപേക്ഷിച്ച് ബാഹ്യപൂജയാണ് അത്യന്തം ശ്ലാഘ്യം എന്ന് ആരാണ് പറയുക? ആരും പറയുകയില്ല. ദേവി

മന്ത്രജ്ഞപം മാത്രം ചെയ്യുന്ന ഒരാൾ വല്ലപ്പോഴും നിഷ്കാമനായി മന്ത്രതത്വാരത്ഥഭാവനചെയ്യുന്നതുവഴി മുക്തനായേക്കാം എന്നാൽ ശ്രീചക്രത്തെ സകാമനായി അർച്ചിക്കുന്ന ഒരാൾ ഒരിക്കലും മോക്ഷത്തിന് അർഹനാകുന്നില്ല. കാരണം അയാൾ സദാ ബഹിർമുഖനാണ്. അവ്യക്തം, മഹത്, അഹങ്കാരം ഇവയാണ് ത്രികോണദേവതകളായ കാമേശ്വരി, വജ്രേശ്വരി, ഭഗമാലിനി എന്നാണ് ഉപനിഷത് പ്രമാണം. പക്ഷേ, വേദാന്തമതമനുസരിച്ച് പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവ്യക്താദികളേയും ത്യജിക്കണം. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ഈ മൂന്നു ദേവതകളും അവ്യക്താദിസൂക്ഷ്മതത്വങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടല്ല കിടക്കുന്നതെങ്കിൽ അവർക്ക് നിലനില്പില്ലാതെത്തീരും. ഈ സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങൾ ദേവതാജ്ഞാനത്തെ ഇല്ലാതാക്കുമോ എന്ന സംശയം ഇവിടെ യോജിക്കില്ല. കാരണം സർവ്വദേവതാ അധിഷ്ഠാനഭൂതയായ കാമേശ്വരിയും സദാനന്ദപൂർണ്ണഘനസ്വരൂപത്തോടുകൂടിയവളാണ്. നേരെമറിച്ച് എല്ലാ ദേവതകളുടെയും അമൂർത്തസ്വരൂപമെന്തെന്നറിയാതെ യന്ത്രാദികളിൽ ദേവതകളെ കേവലം മൂർത്തരൂപത്തിൽ മാത്രം ഭാവനചെയ്ത് ആരാധിക്കുന്നത് പരമജ്ഞാന പ്രാപ്തിക്ക് തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്നതുമാണ്. അപ്പോൾ പൂർവ്വപക്ഷരൂപേണ ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്ന സംശയം ഇതാണ്. ആവാഹനാദി പാദ്യാചമനവസ്ത്രാദൃപചാരങ്ങളോടുകൂടിയ ബാഹ്യപൂജ കൂടാതെ കേവലം ഭാവനകൊണ്ടുമാത്രം ആരുടെയെങ്കിലും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വിഷയവ്യാപാരത്തിൽ വിമുഖരായി അന്തർമുഖങ്ങളാകുമോ? എന്തെന്നാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ സദാ പ്രവൃത്തുതയുടേതാണ്. അതുപോലെത്തന്നെ പരമതത്വജ്ഞാനത്തിന് യോഗ്യരല്ലാത്ത മന്ദമതികളായ യന്ത്രാരാധകന്മാർക്ക് അവരുടെ ആരാധനയിൽ അവിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഭാവനാപഥത്തിലെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും ശരിയല്ല. കാരണം കർമ്മനിരതരായ അജ്ഞാനികളിൽ മതിവിദ്രമം ഉണ്ടാക്കരുതെന്നാണ് പ്രമാണം. ഈ ഉപനിഷത് പലതരത്തിലുള്ള അനർത്ഥങ്ങൾക്ക് നിദാനമാകുന്നതിനാൽ ഏതുവിധേനയും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്.

പൂർവ്വപക്ഷം ഉന്നയിച്ച സംശയത്തിനുള്ള മറുപടി താഴെ പറയുന്നു :

യന്ത്രാരാധകരായ ഉപാസകർ തങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ആരാധനയ്ക്ക് എന്താണ് പ്രമാണം എന്നറിയാൻവേണ്ടി മഹത്തുക്കളെ സമീപി

- » ക്ഷമ്പോൾ അവർ ഉപനിഷത് സാരാംശം എത്ര സ്പഷ്ടമായി വിശദീകരിച്ചിട്ടും മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് ഉപനിഷത്തിന്റെയോ ഉപദേഷ്ടാവിന്റെയോ ദോഷമല്ല. അതുപോലെത്തന്നെ കേവലം ഭാവനകൊണ്ടുമാത്രം ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നും വിമുഖരാകുന്നില്ല എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. കാരണം എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ലയിക്കുന്നത് ഭാവനകൾക്ക് ഉറവിടമായ ബുദ്ധിയിലാണ്. ഈ ഉപനിഷത് പ്രകാരമുള്ള ഭാവനാസപര്യ ചെയ്യാതെ സദാപ്രവൃത്ത്യുഖരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ഉപനിഷത് സൂതി വിരോധിയാകുന്നില്ല. ബാഹ്യാരാധനയെ നിരസിക്കുന്നതുവഴി സമുണ്ണമൂർത്തി ഭാവനയാണ് ഇവിടെ പറയുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞാലും ശരിയല്ല. കാരണം 'ചിദഗ്നി സ്വരൂപപരമാനന്ദശക്തിസ്തർണ്ണം വസ്ത്രം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ തന്നിൽനിന്ന് വേറിട്ട് നില്ക്കുന്ന വസ്തുവിനോട് പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു മമതയുമില്ലാതെ അതിനെത്തന്നെ സ്മരിക്കുന്നതാണ് വസ്ത്രം എന്നർത്ഥം. ഇത് ഏറ്റവും യോജിക്കുന്നത് സംഗരഹിതനായ നിർമുണ്ണബ്രഹ്മത്തെ ഭാവനചെയ്യുന്നതിലാണ്. അതുപോലെത്തന്നെ 'അവസ്ഥാത്രയങ്ങളുടെയും ഏകീകരണമാണ് താംബൂലം', 'തുരീയാവസ്ഥാത്മകമാണ് നമസ്കാരം' തുടങ്ങിയവ നിർമുണ്ണ ബ്രഹ്മഭാവനയുമായിട്ടാണ് ഏറെ ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നത്. അപ്പോൾ പൂർവ്വപക്ഷം ഉന്നയിക്കുന്ന ഒരു സംശയമെന്തെന്നാൽ മൂലാധാരം തുടങ്ങി സഹസ്രാരംവരെയുള്ള പ്രയാണമാണ് പ്രദക്ഷിണം എന്നു പറയുമ്പോൾ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് വൃഷ്ടി ഭാവനയാണ് അല്ലാതെ അവസ്ഥബോധാനന്ദത്തെയല്ല. എന്നാൽ ഈയൊരു ചിന്ത ഇവിടെ യോജിക്കുന്നില്ല. കാരണം ദേഹബോധമറ്റ പ്രമാതുഭാവമാണ് ബലി എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ദേഹം ശൂന്യമാണെന്നുള്ള ഭാവനകൊണ്ടുതന്നെ പ്രമാതുഭാവം സമഷ്ടിചൈതന്യത്തിൽ ലയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് സമഷ്ടിയായ മൂലാധാരാദിബ്രഹ്മരന്ധ്രങ്ങളാണ് അല്ലാതെ വൃഷ്ടിയായതല്ല എന്ന അർത്ഥവും വന്നുചേരുന്നു. അതിനാൽ സർവ്വവ്യാപിയായ ബ്രഹ്മത്തെ ഭാവനചെയ്യുന്ന കാര്യമാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ബലിക്കുശേഷമുള്ള ഹോമം എപ്രകാരമുള്ളതാണ്? നിത്യാത്മവിലാപനം അതായത് കൂടസ്ഥഘടാകാശസ്ഥാനീയനായ ആത്മാവിനെ മഹാകാശസ്ഥാനീയനായ ചിദാത്മാവിൽ ലയിപ്പിക്കലാണ് ഹോമം. 'ആർദ്രം ജ്വലന്തിം...' എന്ന

ശ്ലോകമനുസരിച്ച് 'ഞാൻ എന്നെ ഹോമിക്കുന്നു' എന്നതുകൊണ്ട് നിത്യാത്മാവാണ് ഹോമദ്രവ്യം. പരിപൂർണ്ണനായി എന്ന ഭാവനാ ധ്യാനമാണ് ഗുരുപാദുകാനിമഞ്ജനം. ഈയൊരു ഭാവനയോടുകൂടി മൂന്ന് മുഹൂർത്തം ധ്യാനിച്ചാൽ ആത്മദേവതാ ഐക്യവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ശ്രുതിപ്രമാണമാണ് 'ത്വം വാ/ഹമസ്മി ഭഗവോ ദേവതേ/ഹം വൈ ത്വമസി...' ഇപ്രകാരം സ്വാത്മദേവതാ ഐക്യത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുന്ന ഈ ഉപനിഷത്ത് ബാഹ്യശ്രീചക്രപൂജയുടെ ആധാരഗ്രന്ഥമാണെന്ന് കണക്കാക്കുന്നവരെ പണ്ഡിതന്മാർ എന്ന് എങ്ങനെ വിളിക്കും? അതുപോലെത്തന്നെ ചിന്തിതകാര്യസിദ്ധിയാണ് ഈ ഉപസാനാരീതിയുടെ ഫലം എന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ സമുണ്ണോപാസനയാണ് ഇതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്നും സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. എന്തെന്നാൽ നിർഗുണോപാസകന്മാർക്കും മോക്ഷപ്രാപ്തി ഉണ്ടായിക്കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഈ ഉപനിഷത്ത് തള്ളിക്കളയേണ്ടതില്ലെന്നും എന്നാൽ സർവ്വമാംസ്വീകാര്യമാണെന്നും ഉപാസകന്മാർ മനസ്സിലാക്കണം. ■ ►►

'ശാംഭവി' വരിസംഖ്യ പുതുക്കുക

ഈ വർഷത്തെ നാലാമത്തെ ലക്കമാണ് നിങ്ങളുടെ കൈയിൽ എത്തുന്നത്. അടുത്ത വർഷവും ശാംഭവി ലഭിക്കുന്നത് ഉറപ്പാക്കാൻ വാർഷിക വരിസംഖ്യ 60/- മണി ഓർഡർ/ഡഡി ആയി ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷന്റെ പേരിൽ അയയ്ക്കുക. പണം അയയ്ക്കുന്നവർ അവരവരുടെ മേൽവിലാസവും ഫോൺ നമ്പറും കൃത്യമായി എഴുതാൻ മറക്കരുത്.

ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷൻസ്

മാടായിക്കോണം പി.ഒ.

ഇരിഞ്ഞാലക്കുട, തൃശ്ശൂർ 680 712

ഫോൺ : 0480 2856505, 9288048604

തന്ത്രശാസ്ത്രത്തിന് ഒരു ആമുഖം

സി.എം. കൃഷ്ണനുണ്ണി

തന്ത്രത്തിന്റെ പിറവി

സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ച് ശ്രീമദ് ഭാഗവതം എതുപറയുന്നുവെന്നു നോക്കാം. ബ്രഹ്മാവ് ആദ്യം സൃഷ്ടിച്ചത് മണ്ണിൽ മുളച്ചുണ്ടാവുന്ന സ്ഥാവരങ്ങളെയും പക്ഷിമൃഗാദി തിര്യഗ് ജാതികളെയുമാണ്. തുടർന്ന് അജ്ഞാനകാരണങ്ങളായ അഹംബുദ്ധി, രാഗം, കോപം എന്നിവയെ സൃഷ്ടിച്ചു. തുടർന്നാണ് സനകൻ, സനന്ദൻ, സനാതനൻ, സനത്കുമാരൻ എന്നിവരെ സ്വന്തം മനസ്സുപയോഗിച്ച് ബ്രഹ്മാവ് സൃഷ്ടിച്ചത്. ഇവരാകട്ടെ ബ്രഹ്മാവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം പ്രജനനത്തിന് തയ്യാറായില്ല. അവർ ആത്മാനന്ദം അനുഭവിച്ച് അനന്യചിത്തരായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഇതുകണ്ട് കോപിഷ്ടനായ ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുരികങ്ങൾക്കിടയിൽനിന്ന് മൃഗൻ ഉണ്ടായി. പിറന്നപ്പോൾതന്നെ സ്വന്തം സ്ഥാനവും ദൗത്യവും അന്വേഷിച്ച് ഉറക്കെ കരഞ്ഞ മൃഗൻ ഭദ്രനായി. ഭയങ്കരരൂപികളെ സൃഷ്ടിച്ച് ലോകം നിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയ ഭദ്രനെ ബ്രഹ്മാവ് ലോകനന്മയ്ക്കായി തപസ്സു ചെയ്യാൻ നിയോഗിച്ചു.

പിന്നീട് മരീചി, അംഗിരസ്സ്, അത്രി, കൃതുമുനി, പുലഹൻ, പുലസ്ത്യൻ, ഭൃഗു, വസിഷ്ഠൻ, ദക്ഷൻ എന്നിവരെ ബ്രഹ്മാവ് സൃഷ്ടിച്ചു. തുടർന്ന് ബ്രഹ്മാവിൽനിന്നുണ്ടായത് ധർമ്മദേവൻ, കർദ്ദമൻ, സരസ്വതി, വേദങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ, പുരാണങ്ങൾ, ഉപപുരാണങ്ങൾ, ഇതിഹാസങ്ങൾ എന്നീ സൃഷ്ടികളാണ്. ഈ ഘട്ടത്തിലും സൃഷ്ടി അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കാത്തതിൽ ബ്രഹ്മാവ് വിഷാദിച്ചു. ഒരു വിൽ അദ്ദേഹം സ്വയം രണ്ടായി പകുത്ത് മനുവും ശതരൂപയുമായി.

ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് സനകാദികൾ വൈകുണ്ഠം സന്ദർശിക്കുന്നത്. കല്പവൃക്ഷങ്ങൾ തിങ്ങിനിറഞ്ഞ തടാകങ്ങളും മറ്റുമുള്ളതാണ് വൈകുണ്ഠം. ആറു മതിൽക്കെട്ടുകളുള്ള വൈകുണ്ഠത്തിന്റെ പുറംമതിലിന്റെ കവാടത്തിൽവെച്ച് വിഷ്ണുപാർശ്വഭദ്രന്മാരായ ജയവിജയന്മാർ വൈകുണ്ഠ സന്ദർശനത്തിനെത്തിയ സനകാദികളെ തടഞ്ഞു. തുടർന്ന് സനകൻ തുടങ്ങിയ സപ്തർഷികൾ ജയവിജയ

ന്മാരെ അസുരന്മാരാകുവാൻ ശപിച്ചു. ശാപഗ്രസ്ഥരായ അവർ കശ്യപ പ്രജാപതിക്ക് ദിതി എന്ന പത്നിയിൽ ഹിരണ്യകശിപു, ഹിരണ്യാക്ഷൻ എന്നീ പേരുകളിൽ മക്കളായി ജനിച്ചു. ദിതി, ദക്ഷപ്രജാപതിയുടെ മകളാണ്.

ഭാഗവതകഥയുടെ ഇത്രയും ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യക്തമാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ രണ്ടാണ്. ഒന്ന് : ബ്രഹ്മാവിന്റെ ആദ്യ സൃഷ്ടികളിൽ പെട്ട സനകാദികളും മരീചി, അംഗിരസ്സ്, കർദുമൻ തുടങ്ങിയവരും പ്രാപഞ്ചിക സുഖങ്ങളിൽ തല്പരരല്ലാതിരുന്ന ആത്മാരാമന്മാരായിരുന്നു. രണ്ട് : അഹങ്കാരം, കോപം, ഭയം, രാഗം എന്നിവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ബ്രഹ്മാവ് ഹിരണ്യാക്ഷനും ഹിരണ്യകശിപുവുമടക്കമുള്ള അസുരന്മാർക്ക് ജന്മം നൽകിയത് കഠിന കഴിഞ്ഞാണ്. ഭൗതികവാദികളും ഭൗതികസുഖതല്പരന്മാരുമായിരുന്നു ഹിരണ്യാക്ഷനും, ഹിരണ്യകശിപുവുമെന്ന് അവരുടെ പേരുകളിൽനിന്നുതന്നെ വ്യക്തമാവും.

ആദിമസൃഷ്ടികൾ പരമബോധവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ച് പരമാനന്ദാനുഭൂതിയനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലലില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു കൂടിയതായി മനസ്സിലാക്കാം. പരമതത്വവും വസ്തുസാരവുമായ പ്രകൃതിയുടെ ഇച്ഛാശക്തിയിൽനിന്ന് ഒരു തരത്തിലും ഭിന്നമായ ഇച്ഛാശക്തിയായിരുന്നില്ല അവരുടേത്. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ധീഷണ (ബുദ്ധി) പരമമായ ഇച്ഛാ സാധിക്കുവാനുള്ള ഉപാധിമാത്രമായിരുന്നു. ക്രമേണ രജോഗുണ-തമോഗുണവിശേഷങ്ങളുടെ കലർപ്പുകാരണം ധീഷണയുടെ സ്വാധീനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അഹങ്കാരവും കോപവും ഭയവും രാഗവും സ്വാധീനിക്കുക കാരണം, ബ്രഹ്മസൃഷ്ടികൾ ദുഃഖിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. നഷ്ടപ്പെട്ട ആനന്ദം തിരിച്ചുനേടുവാനുള്ള യത്നവും ഇതേ അവസരത്തിൽ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടു. ഈ യത്നത്തിൽ പലകുറി കാലിടറി വീണിരിക്കാം; പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കാം. മാനസികവും ബാഹ്യാചാരപരവുമായ യത്നങ്ങളിലേതെല്ലാമോ എപ്പോഴൊക്കെയോ വിജയിക്കാതെയുമിരുന്നില്ല. ആനന്ദപ്രാപ്തിയാവുന്ന വിജയത്തിലേയ്ക്കെത്തിച്ച യത്നങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അവ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കാം. തന്ത്രം പിറന്ന മുഹൂർത്തം ഇതായിരിക്കണം. സപ്തർഷികൾക്ക് യാതൊരു തന്ത്രത്തിന്റെയും ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ ആത്മാനന്ദം അനുഭവിച്ചുപോന്നവരായിരുന്നുവല്ലോ. അവരുടെ പിൻഗാമികളും ബ്രഹ്മാവിന്റെതന്നെ സൃഷ്ടികളുമായ അഹ

►► ഞാറുവുറ രാഗഭൂഷണുളു ഭയവുറ കലർന്ന സൃഷ്ടികൾക്കാണ് ആ തമാനനും നഷ്ടമായത്. അവർ അതു നേടാൻ മാർഗ്ഗങ്ങൾ തേടി. ചില മാർഗ്ഗങ്ങൾ സഫലങ്ങളായി. അവ അവർ ആവർത്തിച്ചു പരീക്ഷിക്കുവാനും തുടങ്ങി. ഈ പരീക്ഷണ മുഹൂർത്തങ്ങളെ തന്ത്രത്തിന്റെ ജന്മമുഹൂർത്തങ്ങളായി കണക്കാക്കാം.

ഭാഗവതത്തിലെ പാലാഴി മഥനകഥയും ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ മറ്റൊരു പ്രതീകാവിഷ്കാരമത്രെ. ദുർവ്വാസാവ് മഹർഷി നല്കിയ പാരിജാതപൂക്കൾ കോർത്തമാല ഇന്ദ്രൻ തന്റെ വാഹനമായ ഐരാവതത്തിന്റെ പുറത്തുവച്ചപ്പോൾ ഐരാവതം ആ മാലയെടുത്ത് ചവിട്ടിയരയ്ക്കുകയും ഇതു കണ്ട ദുർവാസാവ് ഇന്ദ്രനടക്കം ദേവന്മാരെയെല്ലാം ശപിക്കുകയും ചെയ്തു. ശാപപരിഹാരത്തിനായി ദേവന്മാർ വിഷ്ണുവിന്റെ സഹായത്തോടെ അസുരന്മാരെ സഹകരിപ്പിച്ച് അമൃതമായി പാലാഴി കടയുന്നതാണ് കഥ.

അമൃതത്വത്തിന്റെ അരുമക്കിടങ്ങളായ ദേവന്മാർക്ക് അവരുടെ രാജാവായ ഇന്ദ്രനിൽ ധീഷണ (ബുദ്ധി) സന്ദർഭോചിതമല്ലാതെ ഇടപെട്ടുകാരണം ശാപമേൽക്കേണ്ടിവരുന്നു. അവർക്ക് ജരാനരകൾ ബാധിക്കുന്നു. ആന, ബുദ്ധിയുടെയും ഓർമ്മയുടെയും പ്രതീകമാണെന്നോർക്കുക. ഐരാവതമെന്ന ആനയെ അവലംബമാക്കിയതും ആ ആന ഇടപെട്ടതുമാണ് ദേവന്മാർക്ക് ശാപം കിട്ടുവാനുള്ള രംഗമൊരുക്കിയത്. ജരാനരകളുടെ ശ്ലാഘസ്ഥയിൽ നിന്ന് അമൃതത്വത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഉത്ഥാനശ്രമമാണ് ഈ കഥാതന്ത്രം.

ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിലെ ഒരു മന്ത്രം ആദിമമനുഷ്യർ ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നുവെന്നും ഉണ്ണ, അറിവ്, ആനന്ദം എന്നിവയിൽ മഗ്നരായിരുന്നുവെന്നും പറയുന്നു. ദൈവവ്യപാശ്രിതരായിരുന്നു ആ മനുഷ്യർ. അവരുടെ ലക്ഷ്യം വൈകുണ്ഠം (പ്രതിബന്ധങ്ങളും വേർതിരിവുകളും ഇല്ലാത്ത സ്ഥാനം) ആയിരുന്നുവെന്ന് സനകാദി ഋഷികളുടെ കഥ തെളിയിക്കുന്നു. ആ അവസ്ഥയിൽനിന്ന് പതിച്ചുപോയ മനുഷ്യൻ തന്റെ യുക്തിയും ബുദ്ധിയും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് തടസ്സമറ്റ ആനന്ദാനുഭൂതിക്കായി ദൈവവ്യപാശ്രയ ശ്രമങ്ങളും യുക്തിവ്യപാശ്രയ ശ്രമങ്ങളും ആരംഭിച്ചു. തങ്ങളുടെ പതനത്തിനും കാരണമായ യുക്തിയും ബുദ്ധിയുംതന്നെ, സ്വന്തം ഉത്ഥാനത്തിനും ആത്മാനന്ദ പ്രാപ്തിക്കുമായി ഉപയോഗിക്കാൻ മനുഷൻ ശ്രമിച്ച മുഹൂർത്തത്തിൽ തന്ത്രം പിറന്നുവെന്നു പറയാം.

(തുടരും)